

Върховен касационен съд на Република България НК, III н.о. дело № 2236/2013 год.

РЕШЕНИЕ

№ 13

гр.София, 28 януари 2014 година

В ИМЕТО НА НАРОДА

Върховният касационен съд на Република България, Трето наказателно отделение в съдебно заседание на шестнадесети януари две хиляди и четиринадесета година в състав:

ПРЕДСЕДАТЕЛ: САША РАДАНОВА

ЧЛЕНОВЕ: ЦВЕТИНКА ПАШКУНОВА
ЛАДА ПАУНОВА

със секретар Илияна Петкова
при участието на прокурора ПЕТЯ МАРИНОВА
изслуша докладваното от
председателя (съдията) САША РАДАНОВА
наказателно дело под № 2236/2013 година

Производството пред ВКС е образувано по касационна жалба от защитника на подсъдимия Г. Т. Е. срещу решение № 164 от 14.X.2013 год. по внохд № 342/2013 год. на Пловдивския апелативен съд. Възражението в жалбата е срещу размера на наказанието лишаване от свобода, при решаването на който въпрос жалбоподателят счита, че са допуснати всички касационни основания за отмяна на обжалваното решение и връщане делото на апелативния съд за ново разглеждане, или за изменяване на решението и намаляване на срока, за който подсъдимият е лишен от свобода.

В съдебно заседание подсъдимият и защитникът му поддържат жалбата, считана от прокурорът за неоснователна със заключение за оставяне на въззивното решение в сила.

ВКС установи:

С присъда № 86 от 31.VII.2013 год. по нохд № 877/2013 год. на Пловдивския окръжен съд, постановена след проведено съкратено съдебно следствие по реда на чл. 374,ал.4 НПК, Г. Т. Е. е признат за виновен в това, че в длъжностното си качество на охранител и ръководител на екип при превозване на пари и ценни пратки,поверявани му в това му качество от „фирма”, е присвоил на 22.VI.2012 год. в /населено място/ поверени в посоченото му качество пари на „банка”, ”банка” и „банка” в особено големи размери,с обща легова равностойност 1 471 058.52 лв., и случаят представлява особено тежък такъв на длъжностно присвояване,за което и на основание чл. 203, ал.1 НК е осъден на 12 години лишаване от свобода, редуцирани по чл. 58а, ал.1 НК на 8 години лишаване от свобода, които да изтърпи при строг първоначален режим в затвор или в затворническо общежитие от закрит тип. На основание чл. 203,ал.2 НК е конфискуван собствения на подсъдимия мотопед „марка” с рег.№ и Е. е лишен за срок от по 11 години от правото да заема материално отговорна длъжност,както и да упражнява дейност,свързана с охраната на пари и ценни пратки.

С обжалваното въззивно решение горната присъда е изменена,като наказанието на подсъдимия е увеличено на 18 години лишаване от свобода,редуцирано по чл. 58,ал.1 НК на 12 години лишаване от свобода.

Жалбата е неоснователна.

Не е допуснато нарушение на материалния закон с квалифицирането на извършеното от подсъдимия присвояване по чл. 203,ал.1 НК. Присвояването е безспорно в „особено големи размери” съгл. т.р.1-98 год. на ОСНК,след като предметът му се равнява на приблизително 6 400 минимални работни заплати /МРЗ/ при такава в инкриминирания период от 290 лв. /определена с ПМС № 300 от 10.XI.2011 год./ и при долна граница за посочената квалификация от 140 МРЗ.Случаят е и „особено тежък” независимо от изброените в жалбата и отчетени от двете предходни съдебни инстанции положително характеризиращи подсъдимия обстоятелства.Нито чистото съдебно минало на Е., нито трудовата му ангажираност са в състояние да омаловажат проявените от него в конкретния случай качества с изключително прецизно подготвеното и дръзко изпълнено престъпление,които сочат на една с подчертано престъпни наклонности личност, добре прикрита дотогава зад привидни достойнства.

Неоснователно е твърдението за допуснато от въззивния съд съществено процесуално нарушение,изразяващо се в липса на мотиви за отегчаване положението на подсъдимия.В първия абз на с.16 от мотивите към първоинстанционната присъда окръжният съд е описал обстоятелствата,които,според него,са от естество да смекчат отговорността на Е. до степен да му бъде определено наказание лишаване от свобода към минимума,предвиден в специалната материалноправна норма.Мълчаливо приемайки,че част от тях са действително смекчаващи,въззивният апелативен съд се е спрял и коментирал тези от тях,които не счита за такива.Правилно е приел,първо,че „разкаянието и съжалението...не се извличат само от произнесени думи”,а от действия,сочещи,че деецът действително се е разкаял за стореното и в потвърждение на това е направил всичко зависещо от него да смекчи последиците от престъплението си,докато в конкретния случай поведението на Е. е тъкмо обратното. Правилно е приел,второ,че отговорността на подсъдимия не може да бъде смекчена от затрудненото му финансово състояние,в което бил изпаднал след сключването на ипотечен кредит,възвръщаемостта на който не била съобразена с доходите му. Правилно е прието, трето, че подсъдимият няма никакъв принос за възстановяването на щетите от престъплението,тъй като пострадалите кредитни учреждения са възмездени от дружеството- работодател на Е..Правилно е прието,накрая,че присвояването е било улеснено не от пропуски в организацията на работата,създадена от дружеството-работодател на подсъдимия,а от пропуски в работата на неговите служители,които пропуски работодателят не е имало как да предвиди при създаващите доверие атестации,с които последните,и в частност подсъдимия,са се представяли.Към казаното от въззивния съд и в различие с разбирането,застъпено от първоинстанционния съд /в първия абз. на с.17 от мотивите към присъдата/,би могло да се добави още,че размерът на присвоената сума далече не е без значение при индивидуализацията на наказанието,когато този размер е около 50 пъти над законноустановения от значение за квалификацията.

Оплакването за явна несправедливост на наложеното на Е. наказание лишаване от свобода е също неоснователно.Същото е съобразено с всички смекчаващи и отегчавачи отговорността на дееца обстоятелства и определено след отчитането подчертания превес на последните.

С оглед на казаното и на чл. 354,ал.1,т.1 НПК,ВКС

Р Е Ш И:

ОСТАВЯ В СИЛА решение № 164 от 14.X.2013 год. по внохд № 342/2013 год. на
Пловдивския апелативен съд.

Решението е окончателно.

ПРЕДСЕДАТЕЛ:

ЧЛЕНОВЕ: